

POESÍA

Poemas

BOROBÓ

I

Ailaralá, ailaralaila...

Ai que ledicia
mirar a Galicia
vestida de ouro!
Galiza castrexa
de flores de xesta
Na primavera
agroman da terra
os tesouros
soterrados
dos mouros.
As xestas e os toxos
douran as brañas,
bouzas e os cotarelos,
co ouro vello dos mouros,
dos mouros labregos
dos castros e castelos.

II

Ailaralá, ailaralaila...

Ai que ledicia
ver a Galicia
cuberta de ouro!
Galiza romana
de chorimas de toxo.
Na primavera
abrochan os codesos
de ouro das Médulas,
regados ca sangue castrexa
que anegou o Monte Medulio.
Os piornos dos cómaros,
choridos de ouros,
confúndense cos touros
marelos do Castro Lupario,
apostolicamente castrados
ao rubir o Monte Ilicino.

III

Ailaralá, ailaralaila...

Ai que ledicia
ollar a Galicia
sementada de ouro!
Galiza románica
de chorimas xesteiras.
Na primavera
brotan as flores
amarelas das codeseiras
nas trabes de ouro
do castro do mouro.
Son coma pelouros
brilantes e louros
que empedran o chan
de áurea chapacuña,
por onde veñen e van
os que saben a canción de xesta.

IV

Ailaralá, ailaralaila...

Ai que ledicia
outear a Galicia
bañada de ouro!
Galiza barroca
de chures de árgoma.
Na primavera
afillan os piornos
co ouro dos pazos
e dos ricos mosteiros
bieitos e bernardos.
Os agros dourados
semellan xardíns deceoitescos,
onde as madamas
fan de pastoras,
pastoreando as ovellas
que triscan o ouro dos toxos.

V

Ailaralá, ailaralaila...
 Ai que ledicia
 contemplar a Galicia
 espida de ouro!
 Galiza romántica
 das toxearas floridas.
 Na primavera
 nacen nas chairas
 os dourados codesos
 e as áureas xestas
 que tiñen as verdes veigas.
 As gándaras amarelas
 relumbran baixo a choiva
 ou so o veo da boira.
 E teñen máis luz co sol
 que ilumina vagamente
 a nosa terra do poñente.

VI

Touporroutóu, touporroutóu...
 Leda, belida, amarela Galicia
 de ouro na primavera,
 de ouro no verán que ven.
 Trabe de ouro,
 tesouro do mouro,
 áureo pelouro.
 Dourada chave do pazo
 ca cancela aberta
 na primavera.
 ...denantes co verao veña
 ...co euro.
 Galicia de ouro, sen unha cadela!
 Touporroutóu, touporroutóu...
 Galiza castrexa de flores de xesta.
 Galiza romana de chorimas de toxo.
 Galiza románica de xesteiras choridas.
 Galiza barroca de chures de árgoma.
 Galiza romántica das toxearas floridas.
 Terra de ouro, de moita probe riqueza!
 Touporroutóu, touporroutóu...

(De *A Galicia de ouro*,
 Trevonzos, Semana Santa do 1998)